

Pogovori.

(Dalje.)

G. I. A. v K. Prav so dejali Vaši znanci, da jim je vseč Vaša pesmica. Tudi mi takisto pravimo, vsaj kar se tiče vsebine in tehnike. Samo rime so preproste, in v peto kitico so tiste „solze“ prišle tako nepotrebno in nepripravno, da bolj pokončujejo v človeku utisek nego da bi ga krepčale. — Da! dobra je drugače Vaša pesmica, in želimo, da bi z vajo in posebno s pazljivostjo mogli takih dobrih nauk v lepi obliki mnogo dati, kakor je v tej pesmici v zadnji kitici:

Če bi stariše zgubila,
v večnosti jih vsaj dobiš;
po nedolžnosti — zgubljeni —
pa se le — zastonj solziš!

G. A. O. v N. — Jeremija. — „Ker ste tako dobri, da dajete prostora v svojem listu pesniškim prvencem, me je osrčilo, poslati jedno svojih pesmij v blagohotno oceno.“ Če je ta pesem res Vaše delo, potem se nam zdi, da ste premladi za take pesniške „motive“. Prav sumnivo se nam vidi, da bi bili to „zložili“ sami; hitro ne moremo reči, kje smo to ali vsaj jednako brali. Če je temu tako, potem Vas prosimo, da uporabljate svoj prosti čas boljše kakor s takim delom. Ako pa se motimo, prosimo pojasnila.

G. R. G. Iz Vaše pesmi povzemamo, da ste mladi, ko pravite: „Saj ljubim že mlad.“ Lepo je, da mladi že ljubite svojo „mater Slavo“ in se navdušujete za njo. Toda prav posebno zadovoljna in povsem oveseljena ne bo „mati Slava“ z Vašo pesmico. Oblika bi že bila, — ako izvzamemo zopet tisti apostrof, in pa tu in tam rimo: ljubim — oskrunim, — to pač ni rima; otrók — otrók je pak dovolj čista rima, kaj ne? Motivacija, da jo „ljubil bom večno“

deklico nesrečno,
saj ljubim že mlad...

se nam zdi malo pesniška, pa tudi v praksi ni zmerom trdna. Mladi so se navduševali za „Slavo“, stari so ji pokazali večkrat hrbet že v življenju, kaj šele: „večno“. Če bodete pa izpolnili besedo, toliko lepše za Vas. Zdravi!

G. A. D. v S. Vaša „Jože, Janče in Mina“ je pesem 29 kitic. Veliko besedij — veliko govorjenja, a malo mislij. Sicer moramo pohvaliti Vašo dobro voljo, pa tudi Vaš trud. Za „Dom in svet“ pa ni zrela. Veliko nedostatkov je v merilu; tudi nekatere rime so precej okorne, nekaterih

pa sploh — ni. Poučna pa je Vaša pesem tako, kakor n. pr. A. Hribarja „Županova Minka“, samo morebiti še bolj „po domače“ prikrojena. Denimo semkaj samo zadnjo kitico, da bravci nekoliko spoznajo vsebino te „pesmi“ in kolikor toliko obliko:

Tak zgodi se vsem dekletom,
k' ponoč s fantom govoré;
ko pa pride čas možitve,
nobén'ga ženina ne dobé.

Tako je — in naj si „vzamejo dotične k srcu“!

Atanasij Samovič. Ime že pomenja nekaj, — in takih si mladi naši pesnjki znajo dobiti, ko bi ne vem kaj bilo. Pa imena pustimo, glejmo na delo teh imen. Dve Vaši pesmi imamo pred seboj. „Bolana hči“, nekaka balada, in druga „Legenda“. Ideje ne manjka ne prvi ne drugi. Manjka pa obema prave dikcije. Mlada hči bolna leži, mati jo tolaži in hoče z zelmi očaranje pokončati, „potem bo cvetel ti spet obraz In z usten bo smrtni zginil mraz (!); Mladeničem spet boš dala nad, Kot kmetiču daje jih spomlad“. Malo čudna se nam zdi taka mati, da hoče imeti zdravo hčer zato, da bo „mladeničem (ne jednemu samemu) spet dala nad“. — Zato ji tudi odgovori hči: „Ne sanjajte, mati, mi tako, Za mene zdravila več ne bo“, ker „Ki ljubil me, mati, je od srca, Je v vojski podrla ga smrt na tla“. In res umrje. „A pride nazaj mladenič jak, Za hčerko na holmu ves gorak“... Ko zve, zakaj je umrla: „Cvetic je na grob ji šel sadit, In s solzami hodil jih je kropit: Nalašč so ti rekli, da padel sem, Da družega vzameš, oh saj vem“. Ta-le „oh“ je jako bolesten, ker: „Ihtel je mladenič, žaloval, užaljeno (!) dušo Bogu dal“. No, ko bi bila oblika lepa, bi Vas radi pohvalili. — Pri drugi se ne moremo načuditi spretnosti, s katero je skoraj dosledno pesnik sekal vrstice; poglejmo:

Sta Janez in Jezus še mlada po
trati igrala,
v nedolžnem otroškem veselju med
sabo igrala.

Cvetic je Janez nabiral, ž njih
spletal venec,
in Jezusu milemu deval ga
okrog senec itd.

No, to je vsaj nekaj novega, čeprav bi Vam skoro povedali neko prav trdo analogijo k Vašim vrsticam. Pa misel je lepa:

Za Jezusa ni Oče nebeški ničesar ustvaril:
vse za človeka; le človeka samega za njega:

Kar vidiš, dé Jezus, stvarij
tu krog sebe,
za tebe je Oče jih moj ustvaril, za
mene pa — — tebe!

Škoda lepe ideje, da ni izlita v boljšo,
lepšo obliko. Morebiti jo popravite? Zdravi!

G. N. N. Iz vseh Vaših pesmic veje vesel
duh; v njih se kaže občutno pa blago srce.
Dobre volje, da bi zapeli dobro pesmico,
Vam tudi ne manjka. So-li pa pesmice res
dobre? Žal, da ne moremo izreči se tako
pohvalno o njih, kakor smo se o „dobri
volji“. Veste pa, saj smo to že ponovili tu
tolikokrat, da dobra volja še ni dovolj za
pesnika! Ali hočete, da pogledamo vsako teh
Vaših pesmic posebej? Vzemimo: „Veseli
kosci.“ Misel ni izvirna; kaj takega se bere
mnogokrat. Da kosci z veseljem kosit gredó,
yriskajo in pojó, da deklice raztresajo pridno,
„da raje se suši“ — to je pač znano. A
temu bi še nič ne rekli, ko bi bila le oblika
dobra in vsebina urejena! A tega pogrešamo
pri Vaših pesmicah sploh, tudi pri imeno-
vani. Sedaj vendar ne smete rabiti vse polno
apostrofov, kadar je zlogov preveč! Tudi
Vam prav nič vesti ne moti, če niso rime
prave. In jezikovne ali slovnične oblike!
N. pr.:

Izza visokih gorá
juterna zora žari;
tam pri tekočih vodá (!)
potočnica lepo cveti. (!)
Metuljčki tam so živí,
kjer rožce nežne cvetó,
bučelice tam so radé,
kjer dije cvetje ljubo i. t. d.

Tako ne sme pisati slovenski umetni
pevec. Treba Vam torej še mnogo nauka in
še več vaje, da bodete smeli med pesnike.

M. B.

G. I. Ž. na N. Jako nam ugaja, da imate
veselje do poezije. In v poezijo zbirate lepe
misli, v njej izražate plemenita čustva. Tako bi
bilo torej vse dobro, jako dobro, ako — ako —
bi bilo to že dovolj. Poezija je čudna stvar.
Marsikdo misli, da kar plava sredi njenega
toka, a v istini si je samo nekoliko pomočil
noge in roke v njenem toku, ali pa še to-
liko ne. Vidite, pri Vas je nekam tako, kakor
smo rekli. Vse bi bilo, a prave poezije,
umetnosti le ni. Pač tudi oblika včasih za-
ostaja. No, pa čujmo, kako pevate:

Koncem leta.

Ko leto nagne se v vek,
premisli dobro žitja tek.
Če zadovoljen s sabo si,
ne bom ti kazal boljših dni.
Če najdeš pa, da ti premalo
veselih dni nebo je dalo,

ne zatrjuj, da je nebó
sovražno bilo ti takó.
Sprevidel boš, da največkrat
zadržal sam si bil obrat.
Da večkrat trden sklep obvisel.
ki bil bi za te srečna misel.
Zato, če kes zavlada te,
da čas brez haska stekel se,
očitaj to-le sebi.
Zato svetujem tebi:
V prihodnje nič več zamuditi,
v prid uro vsako obrniti. —
Glej, vzoren mož s ponosom
ozira se za časom,
ki zginil mu je v večnosti,
vsaj delal je po možnosti.
Zavest mu zdaj je trden bran,
da storil to, kar bil dolžan. —
Če hočeš torej boljših dni,
porabi dneve in noči.
Odvrgi vse slabosti!
Oprimi se kreposti!
Tedaj čez leto dni gotovo
življenje bodeš imel novo.
Kesanja treba ti ne bo.
In ko ti ure poteko,
ko tebi bo življenja konec,
spominjal se te bo potomec.

Dober namen ste imeli, da: a pesniške
moči zaostajajo daleč za Vašim namenom in
Vašimi željami.

Jednako je tudi z drugo pesmijo.

Na grobu prijateljevem.

Umr! si!
Kaj nek te gnalo je od tod,
saj bil priljubljen si povsod!
Prijatelj bil si mi,
ki nimam med ljudmi
jednacega nič več.
In ti, ti šel si preč!
Nedavno sva se veselila:
zdaj krije tiha te gomila.
Ni dolgo še, kar si vesel
težavno delo bil prevzel.
In zdaj!
Preselil si se v zgodnji grob,
srce mi polno je grenkob. —
Zakaj li smrt premnogokrat
požanje to, kar polno nad?
Zakaj vклонiti mora vrat
življenja poln človek mlad? —
Zapustil si nekdanji dom,
a jaz pozabil te ne bom.
Kadar mi polno bo srcé,
gotovo kraj gomile té
prihitel bom, sporočil ti,
kaj srce, dušo mi teži.
Tvoj duh takrat z neba višav
oprostil vseh me bo težav. —
V slovo so ti zapeli pesen,
naj grob ne bil bi ti pretesen.
Gotovo ne! Saj duh tvoj zdaj
nebeški ogleduje raj —
Ko pride po-me mrzla smrt,
ko se preselim jaz v ta vrt,
bo prošnja moja zadnja ta,
da duši tam se združita.

Žal, da v teh besedah ni poezije. Tako
bo pač tudi pri Vas resnično, kar pravi pre-
govor: Poeta nascitur. Srčno pozdravljeni!

L.